

זהב משלו

אפלו חול אינו יכול כף
להתפזר מעות זעיר מדעת.

איש מפיל זהב משלו
בחדר שלי,
נאסף קטנים אל פנות
שאין מנקים
ואין מראים עליהן בשם.

משהו מזה מגיע בסופו אל השמים.

כספור על איש
הולך ושותק
שלא יראה פיו
מלא צעקת-אהבה.

משם אתה נסקל בצפרים
כנפים צווחות בידך
קורעות מנגינה
מעניין. משהו מזה.

חילוף

לא כאן.
ירק ירק מפאן.
עומד סביבה, הקף שהוי,
ידיו באות
לענד כאב לצוארי-צל.

בפרצות כאלו של חלום
אפלו גבורי-החיל
נובלים, כמו לא למודים
לזכרון כזה.

יום עשוי לשכף את הצבע,
אך ככר אינו עומד בזה.
להעביר את יום ממשמרתו,
למצא אלהים אחרים.

יבוא בסגול

יבוא בסגל הזה
יבוא לפרש את הבדיחה.

ים היה שם שעלה אלינו
בחשרות דמיון, מפחד,
ערגת-בשר רועדת בדלתות הפתוחות.

בסגל, הולכי-אדמת-בצק
לאסף קרעים ברות, לקום
אל נשימה אחרת
מתוך האבן.

ואם אחרים,
קלים וערומים כמו לפנות-חשך:
אל מימינו, גבריאל משמאלנו,
ואם נדע את אורי-היקרות בפסינים,
אין תפארת במוכן הזה.

תמר משמר

חנד משקף

מים שקטים שחודרים עמק —
אם אתערב בכחלם
יעשה בי צבעם סלם
שאעלה בו
קו ישר

אמתח על פני המים את דמיונם השבור
אמנה בו: כשפים גופניים.

הארץ, ירח, שמים וכל צבאם יורדים בי
מונים: אמירה שאין לה שם, צפרים-בראש
ללא מכנה משתף, ארשת נפשית
קשובה, נעימה למדי.

מים שקטים חודרים לפי כחלם המסלם.
אפשר למנות ולמנות

אבל צריך לאפיין את הגוף וללכת בו מעבר לזמן
שקבענו לו

למתחו, לעשות בו חתך משקף, לעלות בו
לפי השגתו.

■
נפשי חותרת
נפשי חותרת חותרת בהתלמה
של נגונה
יערה בהירה בצלוחיות של לאט
אדמוני

יהיו לה חיים משלה
מאחורי קלעים משלה
לצליליות של דעת
יערה בהירה
צלוחיות של לאט אהבה

זהבה
תהיה לה תפנית של המתה עצמית
נפשי חותרת חותרת בהתלמה של נגונה

■
שנה את הקול ושנה
כמה הוא חוזר לעצמו
נפשך, זה קולך
פועם, שיבוא אל סופו המבטח
זה קולך
מתנועע בקצב
הלב
הלוחף לארכו

■
הוא כמו שהוא ואני כמו שאני.
זרים בקרבה נשורת.
יושבים על גדר אחרות.
שפה ענרת
מאי אל אי
מלים
בקורים חמים של יריעת אקראי.
זכין שחיים אנחנו
געגעינו שבע לא יודעים.

ברית חדשה

לקרא זה את זה בין השורות
בשני קולות
בשני מינים משכימים של אדם מאפיר
בשני פרפורים שבכרית דממה דקה
בין שתי שתיות לנאי, בשקט הרועד עמק
בקרב-עד של אי הבנתנו,
בין השעטות, בין קולות חלום נחר
בעקבות הגיסות המפנים
ורעם מלים מובסות.

נישאת

נשאת על גלי גלים
להרף-עין, על הגל הנכון
בוטחת, כחגבים
פרומתאוס בכלא זכרוני

כשהצפרים גובה

זה עם זה לדבר
כצמרות מסתכסכות להאזח
ברוח הגבוהה המפרידה בין
היוצרות המולדים —

גם כשהצפרים גבה
מאבדות,
הכרח כיון שבדמן, מעל לתהום
הכחלה, הופך דבקות מרומים באין
משכן אחר —

אילו ידעו לשאל
מפי רשע, מפי חכם
ההיו
נשאות צפרים —

האם אהבה יש
בכנפים רכות ענרות
במשאת מרומים —

וגם זאת:
פרורי הלחם, גופי תולעים
הנתור החנני
ובעקר, מנגינת הסתר בקולותיהן
באפר הבקר, בעץ הסמין הכהה